

פּוֹבִיָּה אֶהוּבָתִּי

מחזה היתולי עם שירים.

מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות ©

איציק אלוני

רחוב גוש חלב 23

תל אביב

טל - 03-5225458

מייל: aloni-i@bezeqint.net

פייסבוק: <https://www.facebook.com/itzik.aloni.5>

תקציר המחזה:

אלפי יצורים קיימים על פני כדור הארץ, אציליים ומגעילים, מבני אדם ועד אחרון המקקים. לכולם זכות חיים ולכולם חיי אהבה, משפחה ואף סכסוכי שכנים.

פּוֹבִיָּה, מקקית אלמנה ששלחה את כל ילדיה אל עצמותם, היא מוצאת אהבה חדשה בדמות מדביר מקקים שרירני.

האם תצליח לממש את אהבתה ואת מטרתה להשביח את גזע המקקים? בטי, שכנתו הרעה של המדביר, מנסה בכל צורה להתנכל לפוביה ולחבל בשאיפותיה.

שינויים מרחיקי לכת יתעתעו בדמיונכם למן הרגע הראשון עד שתחשבו שאולי בכלל פוביה היא בת אדם ואתם המקקים...? האם אחרי הצפייה בהצגה, כשתראו מקק, עדיין תצרחו ותקפצו על השולחנות?

***הערת המחזאי:**

את קולות המקקים שמופיעים ניתן להמחיש בדמויות על הבמה בהתאם לצורך.

הדמויות:

- פּוֹבִיָּה** – מקקית ענקית
 - מקדונלד** – מדביר
 - בטי** – שכנתו של מקדונלד
 - קולות** – מקקים קטנים. (כאמור, ניתן להוסיפם כשחקנים)
- מקקים קטנים:** מְקוֹנִי. מומוֹנִי. קקציית. מיקי.

תמונה 1

המקום: רחוב, ברקע פתח של ביוב גדול יוצא מתוך קיר בצבע בז' ומלוכלך, בצד פנס רחוב וספסל. מכסה פתח ביוב יוצא מהקיר, מכסהו זז לאיטו הצידה ומתוכו צצים מחושיה של מקקית ענקית בשם פּוֹבִיָּה. יוצאת מפתח הביוב בזחילה איטית. היא נופלת על גבה ומתחילה לנפנף ברגליה לבסוף היא מצליחה להיעזר במכסה כדי להתהפך חזרה ולעמוד על רגליה. היא עומדת על שתי רגליה האחוריות, מתמתחת ומתנדנדת באי יציבות. אחרי שהתייצבה, היא הולכת ומציצה לפתח הביוב. ממעמקי הביוב נשמעים קולות של מקקים.

פּוֹבִיָּה: (מכחכחת) לפני שאתם יוצאים, אני רוצה שתדעו ושתשימו לב...! אתם יוצאים היום לסיור התנחלות ראשון. מטרת הסיור היא למצוא מקום חם ולח שבו תתכננו ותניחו יסודות מוצקים לעתידכם, שם תקימו את המושבה שלכם לאורך שנים.

מְקוֹנִי: תגבירי את הקול, האחרונים לא שומעים אותך.

פּוֹבִיָּה: הם שומעים מצוין, הביוב הוא כמו רמקול.

מְקוֹנִי: אבל עדיין אור יום בחוץ...

פּוֹבִיָּה: מְקוֹנִי, אתה מוציא אותי מהריכוז אתה יודע?!

מְקוֹנִי: אבל מבפנים נראה שאור בחוץ! ויש כאלה מאיתנו שפוחדים מהאור.

פּוֹבִיָּה: מ-אצלכם נראה שאור בחוץ חזק, בגלל שאצלכם הוא המקום הכי חשוך בעולם, הבנת? ומעכשיו והלאה ללא הפרעות. ילדים! תנועו בתאים משפחתיים וכל תא ישמש אתכם למשך דורות רבים, עליכם לבחון היטב את האזורים שאליהם אתם רוצים להגיע, לתפארתם מדינת המקקים. אני אישית אוהבת את דירות הקרקע, את דלפק המטבח, את פיית

הברז במטבח או את המיטות! אתם בטח מבינים מדוע.
(מתחילה להשיל מעליה חלק מגופה המקוּנִי.
בודקת בצדדים שאין אף אחד)
 ...בואו, אתם יכולים לצאת מהר, מהר... אין אף אחד בחוץ.

מְקוּנִי: אבל אימא...

פּוּבִּיָּה: מְקוּנִי, אמרתי לצאת בשקט ולא לדבר!

{על מסך, מסביב לפתח הביוב מוקרנים נחילי מקקים יוצאים מהפתח הביוב, הם זוחלים על רצפה, על הקירות. נשמעים רעשי יציאתם של המקקים הקטנים}

פּוּבִּיָּה: משפחת מקקים יקרה, לצאת מהר ובשקט לפני שיגלו אותנו.

{רעש מקקים גברים.}

פּוּבִּיָּה: (בקול) בשקט!!!

אסור להם להרגיש בנו... נו באמת, כמה פעמים אני צריכה להסביר?
 עם קשי עורף. לצעוד על קצות אצבעות!

מְקוּנִי: (בלחש) נכון שיותר משקל על הרגליים האחוריות?

פּוּבִּיָּה: יפה מאוד כולם.

{מוקרן סרטון שבו התיקנים מתקרבים לקדמת הבמה ואחר כך מתמזגים עם הקהל, כך שרואים את ההקרנה על הקירות, על הרצפה ועל הצופים. במהלך דיבורה של פּוּבִּיָּה, היא פונה ומתייחסת לקהל כאל מקקים.}

פּוּבִּיָּה: אני רוצה סדר מופתי, חלוקה לאזורים.

בני האדם חושבים שהם בעלי המקום, אנחנו נלמד אותם לקח.
 זכרו את ההוראות ואת האזהרות!
 מהו המעשה החשוב ביותר להישרדות?

מְקוּנִי: מי שלא ירוץ ויברח מהר סופו...

פּוּבִּיָּה: להימחץ!

(משמיעה קול מעיכה ברגל)

וחוץ מזה, מְקוּנִי, אתה רץ ובורח מהר כל כך שאין לך ממה לדאוג.

מְקוּנִי: אני גם דואג לחלשים ולא משאיר אותם מאחור.

פוביה: לדאוג לחלש זו תכונה נפלאה מְקוֹנִי.

כשהייתי בגילכם, המצאתי בקבוצה שיטה. היו בינינו כמה חלשים, וברגע שהאדם היה מגלה אותם, היינו יוצאים כולנו ופורצים החוצה בבת אחת, להקה שלמה להגנת החלש, הבן אדם היה רואה אותנו, מתבלבל, נבהל ולא יודע את מי למחוץ קודם, הוא היה רץ להביא את התרסיס ובינתיים כולנו היינו בורחים וניצלים.

מְקוֹנִי: נכון שלברוח מהר לפעמים זאת גבורה, טוב פחדן חי מאשר גיבור מת.

פוביה: כך אנחנו שורדים מיליוני שנים. לכן כדאי מאוד לברוח לפני יירמסו אתכם. הם אוהבים להכות אותנו בעיתון כדי שנאבד שווי משקל, לפעמים לשאוב אותנו בשואב אבק או לרסס אותנו בחומרים כימיקליים. אם אתם חשים ברעידות אדמה סימן שנעליים מתקרבות אליכם, ומה זה אומר?...

מְקוֹנִי: להימלט! כי אנחנו בורחים כשאנחנו חיים.

פוביה: מְקוֹנִי, זה נכון, אבל זאת הייתה שאלה רטורית ואתה מפריע לי.

מְקוֹנִי: סליחה, מאמי.

פוביה: (ממשיכה) לענייננו – הימלטו!

אם הם מדליקים את האור - תקפאו במקום לכמה שניות.
אם הם מכבים את האור וחוזרים למיטה - תבינו שהם אדישים.

מְקוֹנִי: את אבא פֶּאפֶּא-קְקוֹרְצִ'ס ז"ל ריססו בקוטל מקקים.

פוביה: וכנקמה פיתחנו נוגדנים לתרסיס הזה. אבל אתה זוכר מה סבא אמר לפני שהוא נחנק ומת?

מְקוֹנִי: סבתא סיפרה שלפני שרצחו אותו בגז, אמר שהתרסיס מטשטש כמו זריקת הרדמה, והוא אמר: "טוב למות – ולהישאר בדמות!"
נפל ומת גיבור.

פוביה: מְקוֹנִי, מספיק להיום. דיברת כבר יותר ממני ואתה מפריע להוראות.

מְקוֹנִי: סליחה אימא פוביה.

פוביה: אתם לא צריכים להתבייש להיות מקקים. יש מקומות בעולם שמתייחסים אלינו כאל עובדה קיימת. יש מקומות בעולם שאנחנו נחשבים למעדן מאכל, במקומות רבים מטגנים ואוכלים אותנו כפיצוחים. אני אישית מאמינה שכל אדם שאכל במסעדה או בבית קפה, ובכל מקום שסועדים בו... (מהנהנת לקהל) כן, כן... אכלתם מקק בלי ידיעתכם, וברוב המקרים האוכל היה טעים לכם לחיך. (מחקה את דיבור הסועדים) "ואוו, איזה טעים היה האוכל"... "התבלינים שלהם ממש מיוחדים, אמליץ"... ומשאירים טיפ שמן... (חוזרת למקקים) אתם השליחים זכותכם להיות בכל המקומות, בכל פינה, חור וסדק.

מְקוֹנִי: אני מעדיף שרגל תמחץ אותי מאשר שיטגנו אותי בשמן רותח ויאכלו אותי.

פוביה: (מזהירה) מְקוֹנִי?!...!

מְקוֹנִי: מאמי, זה יוצא בלי שאני ארצה.

פוביה: אנחנו עדיין נחשבים בין החרקים המגעילים והשנואים על בני האדם. לכן הדבר החשוב שעליכם להבין הוא שהם פוחדים מאתנו! רואים אותנו ונכנסים לפאניקה.

מְקוֹנִי: למרות שלא לימדו אותנו איך להפחיד אני...

פוביה: (קוטעת אותו) אתם לא צריכים להפחיד, זה נמצא בַּגֵּן שלכם. מספיק שייראו אתכם עושים ככה (מדגימה) עם המחושים ובני האדם נכנסים לחרדות. יש הרבה אנשים שצורחים ועולים על שולחנות, מנפנפים בידיים וברגליים כמונו, וזה משעשע מאוד להסתכל עליהם מלמטה, הנפנוף שלנו מקצועי עם הרבה חן, שלהם עשוי בפאניקה מגעילה. האנשים האלה, בסך הכול מסכנים שנמצאים במפגש גורלי איתנו שגורם להם לעצור את נשימתם וזה נראה שהנה הם אוטוטו מקבלים התקף אסתמטי.

קקצ'ית: אנחנו יכולים לעצור את הלב ולמות לחצי שעה ולקום... והם אחרי כמה דקות מתים לגמרי.

פוביה: קקצ'ית, לא הייתי ממליצה לך לעצור את הלב כי זה לא בריא. פעם, פעמיים זה יכול להצליח, אבל מי יודע, אולי מדביר יחליט על וידוא הריגה ויהרוג אתכם בדרכים אחרות.

קקצ'ית: אבל מעיכת הגוף זה לא נעים לשני הצדדים.

פוביה: חשוב לזכור! העברתי אליכם גנים שיגנו עליכם מפני תרסיס החדשני האחרון. K-500 (הולכת לפתח הביוב ושולפת תרסיס) אני הולכת להדגים בקוטל חרקים כימיקלי זמין היום בשווקים. (פונה וסורקת את הקהל) מי מכם מתנדב/ת.

נשמע קולם של מקקים רבים מתנדבים.
הקטע יבוא לידי ביטוי באימפרוביזציה לפי תגובת הקהל.}

פוביה: (בוחנת צופה) אתה לא...

(בוחנת מישהו אחר) אתה ככה ככה אתה נראה חלש...

(בוחרת מישהי אחרת ומסתכלת על השיער שלה)

סליחה, אל תזוזי!

(למקק שעל ראשה של הצופה) ג'יג'י, מה את עושה על השיער של

הבחורה הזאת? ... (לצופה) תעשי ככה מהר, נו, תנערי ותגרשי אותה

מהשיער ולא להרוג אותה!

(מגרשת את ג'יג'י משיער הצופה. הולכת לפינה במעבר של האולם

למקום שבו ג'יג'י נחתה)

ג'יג'י, את רוצה בכל זאת לנסות ראשונה?

(מרססת על ג'יג'י)

יפה, עכשיו את מפרפרת, תפרפרי תפרפרי... ו-תמותי.

{פוביה ממהרת ומוציאה מהמקום מקקית, ג'יג'י, (שהניחו והחביאו אותה לפני

תחילת ההצגה). לוקחת ומניחה את ג'יג'י בכף ידה, על גבה, והולכת איתה

לקדמת הבמה להראות לקהל.}

פוביה: אתם רואים? ג'יג'י פּרְפְּרָה - פּרְפְּרָה - והיא נפטרה.

יהי זכרה ברוך? ...

לא! לא יהי זכרה ברוך! מכיוון שהיא לא מתה.

אני לא קוסמת, אבל אני מבטיחה לכם שכלום לא קרה לה.

האדם שמרסס בטוח שהרג את המקק ואוסף עם היעה וזורק לפח או

מהמרפסת לשכן למטה... ובעוד חצי שעה ג'יג'י תקום תהיה קצת

מטושטשת, היא אפילו לא תזכור מה היה.

מיקי: גם אני רוצה.

פוביה: (קוראת לו) בוא מיקי, עם המרץ שיש לך, לא יזיק לך קצת להתמסטל.

מיקי: אבל אני מפחד לקחת סיכון. ואם אני לא אתעורר?

{קמה מהומה של קריאות ביניים על פחדנות.}

פוביה: אז מה אתה עושה בחוליית המתאבדים?!
תעבור בבקשה מיד לאגף הפחדנים.

{קריאות ביניים של קולות מקוונים}

קולות: - תמות...

- פחדן...

- לא נכון, הוא אמיץ...

- הוא בורח...

מְקוֹנִי: (מתפרץ בקול) אני לא פוחד!

פוביה: מְקוֹנִי, מספיק לקפוץ בראש ולדרוש.

{פוביה ניגשת לצופה אחרת בקהל.}

פוביה: והמסקנה?

מְקוֹנִי: עדיף להיות פחדן חי מאשר אמיץ מת!

פוביה: את זה כבר אמרת. אוי מְקוֹנִי מְקוֹנִי – אתה גְאוֹנִי.

{קמה מהומת מקקים.}

פוביה: תשמרו על האנרגיות שלכם אתם עוד תצטרכו אותן...
נקבות יקרות... עכשיו אתן נקבות בוגרות. כשתגיעו למקום ההתנחלות
תתחילו להפריש פְרוֹמוֹן נדיף ומעורר שימשוך את הזכר.

מומוֹנִי: אתמול התחלתי להפריש את הפְרוֹמוֹן.

פוביה: יופי לך מומוני לא להפריע...
הזכר יתקרב ויתחיל ללטף אתכן בעזרת המחוששים, הוא יעמוד על רגליו
האחוריות ויחשוף את תפארת בטנו בפניכן, ואני אומרת לכן, שאין
מראה תשוקתי מהמראה הזה.

מומוֹנִי: מקוני עשה את זה אתמול ונפל לאחור.

פוביה: כי הוא לא נפנף בכנפיים כדי להשוויץ. וכשזה יקרה. אתן תעלו על גבו, ייווצר המגע ההדוק שציפיתן לו...
(מתגרה בעצמה) או... איך התשוקה בוערת בי... סליחה.
 אתן תסתובבו ותעמדו עם החלק האחורי שלכן מול החלק האחורי שלו,
(מבליטה את אחוריה) כך שתהיו צמודים מאוד, כמו שלמדתי
 בשיעורים אצל הסקסולוגית **מינה**. ואתן כבר תרגישו את הזיווג שיימשך
 בערך חצי שעה, לפעמים יותר, (יותר מאשר אצל הרבה בני האדם)
 כאשר חלק ניכר יהיה משחק מקדים שהזכר עושה בעבורכן...
 תיהנו ונצלו רגעים יפים אלה עד תום. תקיימו סקס גם לשם ההנאה.
 לא תמיד עושים זאת בשביל להביא מקקים לעולם.
 אני תמיד ממליצה למקקים לְהִתְנַקֵּק (!) זה בריא...
 או... הנה, אני מדברת על זה וכבר... התשוקה בוערת בתכי.

{התרגשות מינית בנחיל המקקים.}

פוביה: ...וסתם כהערת ביניים, הרבה בני אדם, **(בלעג)** בעיקר הזכרים, אצלם
 הזיווג הולך זריז, צ'יק צ'ק העיקר לגמור – וללכת לנחור, והנשים
 מעמידות פנים; מתפתלות אהה... אהה... כאילו שהייתה להן אורגזמה
 מדהימה... ואני אומרת לכן נקבות יקרות שלי, אם אין לכן עדיין סיפוק,
 יש לכן מספיק ידיים ואצבעות שיודעות לעשות טוב מאוד את העבודה...

{נשמעים קולות של בעד ונגד מתוך נחיל המקקים.}

פוביה: **(צועקת)** שקט!

(שתיקה)

מספר ימים אחרי ההזדווגות אתן תטילו את הביצים לתוך תיקים
 מוגנים, קפסולה. כפי שהסבירו בשיעורי המין, והתיקים האלה חסינים
 לריסוסים.

{קמה מהומה של התלהבות, התפעלות, צחוקים והנאות.}

פוביה: תירגעו, יהיה לכם זמן להרגיש את תוצאות מעשי האהבה.

מְקוֹנִי: **(מבליט את נוכחותו)** ומה איתנו, הזכרים!?

פוביה: שאלה טובה וחשובה שאלת מְקוֹנִי.

בדיוק כמו שלמדם, גם כאן, לזכרים יש יתרון, אתם יכולים לעוף
 ולהתפרפר בלילות... אתם יכולים לעוף ולקפוץ על בגדיהם של בני-אדם
 או לעוף ישר על הפנים, מומלץ לצלחת פִּיֶּה או חומוס.

קקצ'ית: ולמה חומוס?

פוביה: כי משם יש סיכויים לצאת בחיים, ישנן הרבה אפשרויות. למתאבדים שביניכם, לא להתקרב לחתול. זה עינוי מתמשך.

מומוני: אני רוצה להשתעשע ולשגע את החתולים.

פוביה: אם את רוצה להתאבד תוך כדי שהחתול ישתעשע בך? אין לי התנגדות, תעברי מחוליית מלכות היופי לחוליית המתאבדות!

מומוני: (בקול מפונק) לא רוצה לעבור.

פוביה: (רוצה להמשיך לדבר בהתלהבות יתר) טיפים מומלצים למתאבדים: לקפוץ לתוך מרק חם שהגישו במסעדה, כולם יקומו בהיסטריה של חולה רוח שגורמת לפעמים לנזקים כבדים יותר, והמקק המתאבד יצליח במשימתם. לא לפחד ללכת אל מעבד הנקניקיות ולהתווסף למזון הפופולארי, לקוקה קולה, להמבורגרים... העיקר להירמס, להיטחן, להתמזג ולהיאכל! אתם למעשה תבלין מיוחד שנקרא, "תבלין השף". כשאתם נטחנים ומתערבבים במאכלים, הסועדים לא יודעים שהטעם בא מכם ובעלי המקום זוכים לשבחים, ואף זוכים בכוכבי מישלן.

{קמה מהומה בקרב המקקים. כל אחד מציע ללכת למקום אחר.}

פוביה: נפלאים שלי, עליכם לזכור את כל הוראות הברזל. מקק שחי לבד יסבול מבעיות רפואיות בשל כך. אין לכם סיבה לפחד מבני אדם, אתם דור ההמשך, הרבה יותר מתוחכמים, יותר מחוסנים, האנטנות, כלומר, המחוששים שלכם, התקשורת שלכם הרבה יותר רגישה, ואתם גם מסוגלים לשרוד חודשים ללא מזון ושתייה, לחיות גם בטמפרטורה נמוכה מאפס מעלות כך שלא צריך להיכנס לפאניקה במצבי לחץ.

מומוני: (בעדינות) אני בטוחה שאותי יקבלו, כי כולם אומרים לי שאני יפה מכולן.

פוביה: אצלנו את יכולה להיות מלכת היופי – אבל אצלם תהיי מלכת הדופי. אנחנו לא מראה מלבב בעיניהם. אם תתנהגי ככה, מיד ימחצו אותך ויפוצצו את בטנך וישמע צליל פיצוץ, (צליל מעיכת מקק) צ'ליק! הם יודעים שיש לנו פה ואנחנו יודעים לנגוס וללעוס, אנחנו יכולים להעביר מחלות... אבל! הכוח שלנו הוא במראה שלנו, הם נגעלים מהמראה שלנו (בתנועת אגרופ) וזה הכוח שלנו!

מיקי: זה מנומס לשאול את בעלי המקום, אם הם מכניסים אורחים מדי פעם מרצון?

פוביה: (לעצמה) אוי איזה מטומטם...

(בגערה) אנחנו לא שואלים! אנחנו נכנסים בהם!...
אם הם מפריעים לנו לחיות - אנחנו צריכים להכניס אותם לחרדות,
לגרום להם לסיוטים, לעורר חלחלה ולעוות להם את הצורה!!!

מקוני: (לידידה שלו) לא למדת בהיסטוריה שאנחנו היינו פה מאות מיליוני שנים לפניהם?

פוביה: חמודים שלי, יפים שלי, אני אוהבת אתכם, אתגעגע אליכם, ואם יזדמן לכם לבוא לבקר עם הילדים, הנכדים והנינים...
(שולפת מטפחת, מתאפקת לא לבכות)
אל תשכחו אותי... אשמח מאוד לראותכם מאושרים, ועכשיו גיבורים שלי... צאו לדרך ובנו הרבה מושבות... פרו ורבו ומלאו את הארץ.

נשמעים קולותיהם של תיקנים רבים שנפרדים מפוביה. הם מתחילים לנוע על הרצפה לעבר היציאה, ולעבר הקהל.
פוביה מזילה דמעה ומתחילה להשיל מעליה את דמותה התיקנית.

פוביה: (בקריאות התלהבות אחרי המקקים) קדימה ילדיי הסתערו על קומות הקרקע, על המטבחים! בסופרמרקטים! בבית המטבחיים! בשירותים, במסעדות, בבורות השופכין, במקלחות!... למטבחים של בתי המלון שם החגיגה מושלמת. קדימה רוצו לתוך הנעליים! לבגדים!... תמהרו לפני שהמדביר יגיע...

טייסים, טוסו למעלה לקומות...
אם מישהו מת בדרך, אל תתעכבו, תמשיכו, הנמלים יטפלו בו.
(עוברת במעברים של האולם, ליד הקהל) ישראל, לאן אתה הולך? זאת לא הדרך, אל תלך בין הרגלים, אתה סוטה מהדרך, תתאפס! אל תתגרה בשכנים שלך, ואל תשחק את הגיבור, כי הרגליים ימחצו אותך! מומוני, לאן את הולכת?...

אל תלכי על המדרגות!... תצאי משם!...
(בשקט לעצמה) יפה ומטומטמת! והיא עוד תהיה כלתי.
(בקול למומני) תלכי יחד עם כולם!... טוב תצאי כבר דרך החריצים, אבל מתחת למושבים, (צועקת עליה) לא מעל השטיחים... מתחת! לא כה...!
מקוני! קח את מומוני איתך...
יופי, תחזיקו ידיים...
ביי, תצליחו בחיים...

במהלך שיר הפרידה כאשר כולם יוצאים, פוביה עוברת טרנספורמציה מלאה, לדמות אישה צעירה יפיפייה. ליד הביוב.}

שיר פְּרִידָה

נְהַיֵּיתִי לְתֵת לְכֶם שְׂרוֹת
כְּשֶׁעוֹזְבִים מִתְּגַבְּרֵת הַמְרִירוֹת.
לְשִׁחַק שְׂמֵחָה כְּשֶׁמְרַגְּשָׁה כְּאֵב
לְקַחְתֶּם מִמֶּנִּי אֶת הַלֵּב.

נְהַיֵּיתִי לְהִטִּיל בֵּינֵינוּ בְּכַמוֹת,
אֶזְכֹּר אֶתְכֶם עַד שְׂאֵמוֹת.

אֲרַגֵּשׁ אֶת נוֹכְחוֹתְכֶם
כִּי, אֶכְפֹּת לִי מִכֶּם.
צְאָצָא עוֹזֵב מְרוֹקֵן אֶת הַמְתִּיקוֹת
עַד שֶׁהַלֵּב הוֹלֵךְ לְמוֹת.

נְהַיֵּיתִי לְהִטִּיל בֵּינֵינוּ בְּכַמוֹת,
אֶזְכֹּר אֶתְכֶם עַד שְׂאֵמוֹת.

זֶה שׂוֹאֵב אוֹתִי לְתוֹךְ יְאוֹשׁ
וְנִזְעֶקֶת עַל כָּל רְשָׁרוֹשׁ.
בְּחָרוּ זְמַן מִתְּאִים לְתַפְּלָה
עִם תְּקוּהָ לְהִגִּיעַ לְיוֹם הַתְּהִלָּה.

נְהַיֵּיתִי לְהִטִּיל בֵּינֵינוּ בְּכַמוֹת,
אֶזְכֹּר אֶתְכֶם עַד שְׂאֵמוֹת.
זֶה יָבִיא שְׁלוֹם לְכֻלְכֶם...

לא מסוגלת להמשיך, היא בוכה בכי מר בפינה ליד פתח הביוב.
אור יורד.

תמונה 2

מקדונלד המדביר צעיר וחסון, נכנס מהקצה השני של הבמה, בחליפה חד-פעמית מיוחדת נגד רעלים שעוטפת אותו מכף רגל ועד ראש. בידו מכשיר ריסוס, הוא מתמקם ומתחיל לנפח את הבלון ליצור לחץ כדי לרסס. לא מבחין בפוביה שעומדת בגבה אליו. קול בכי של פוביה מושך את תשומת ליבו.

מקדונלד: (מתקרב אליה) סליחה.

{פוביה מסתובבת אליו.}

מקדונלד: (נרתע מיופייה ומגמגם) סליחה... אני... חשבתני... שאני רואה שאת... שמעתיי בכי.

{פוביה משמיעה קולות בכי חזקים יותר.}

מקדונלד: את בסדר?...?

{קולות הבכי גוברים.}

מקדונלד: אני יכול לעזור לך במשהו?

פוביה: (בבכי מר) כ...|... תרחיק את מכשיר המפחיד הזה.

מקדונלד: (ממהר להרחיק את בלון הריסוס). סליחה.

פוביה: (תוך כדי בכי) תודה, עכשיו זה בסדר.

מקדונלד: למה את בחוץ?

פוביה: כי, כי... אני בשלכת...

(פורצת שוב בבכי קורע לב)

הם הלכו...

עזבו אותי לבד...

ו...ו...ו אני כבר מתגעגעת אליהם.

מקדונלד: (מוסר לה טישו) בבקשה. קחי זה נקי, נגבי את הדמעות... את יפה מדי כדי לבכות.

פוביה: גם יפות יודעות לבכות.

מקדונלד: אני לא יכול לראות יופי בוכה. על כל דלת שנסגרת יש דלת שנפתחת.

פוביה: (מנגבת) תודה.

מקדונלד: (בוחן אותה) מי אלה שעזבו יופי כזה לבד?

פוביה: מי אתה?

מקדונלד: אני? ... מי אני? אני... לפעמים גם אני לא יודע מי אני. לכן אני אומר תמיד, אני-אני.

פוביה: אין לך שם?

מקדונלד: שמי מקדונלד.

פוביה: (מחייכת חיוך רחב) מקדונלד?

מקדונלד: למה את מחייכת?

פוביה: נזכרתי במשהו מצחיק.

מקדונלד: שקשור להמבורגר?

פוביה: כן.

מקדונלד: כולם חושבים שאני מההמבורגר אבל אני לא! הלואי הייתי.

פוביה: (מצחקקת) עזוב, זה לא חשוב.

מקדונלד: למה את מצחקקת?

יש לך סיבה אחרת, נכון? תגידי.

פוביה: היו לי חברים שהתאבדו על ההמבורגרים.

מקדונלד: גם הילדים שלי מתים על זה.

פוביה: קוראים לי פּוּבִּיָּה.

מקדונלד: נעים מאוד להכיר, פּוּבִּיָּה.

{פאזזה. פוביה נועצת בו מבט רב משמעי, ארוך וחודר.}

מקדונלד: למה את מביטה בי ככה?

פוביה: אסור?

מקדונלד: אמרתי דברים מוזרים?

פוביה: אני רואה שיש בך...

מקדונלד: מה?

פוביה: משהו אחר שאתה חושש ממנו ולא מבטא אותו...

מקדונלד: (יוצא לו גמגום) מה... מה... מה את רואה?

{פוביה מקיפה אותו ובוחנת אותו, כמי שמשתעשעת בו נוגעת בו בצורה קלה והוא קצת מתבלבל.}

מקדונלד: (מצחקק) את עושה לי סריקת c.t?

פוביה: אני רואה בך סוג של פחד עמוק.

מקדונלד: (מתפלא) פחד?! הפחד ממני והלאה!

פוביה: רואה בך פחד – יותר מאשר חוסר שביעות רצון מהדרך שבה אתה מנהל את חיי העבודה שלך, כלכלת הבית שלך, חיי הנישואים שלך והאהבה שלך?

מקדונלד: את טלפתית?

פוביה: סתם בחורה ישירה שרואה ומקבלת אינפורמציה על אנשים דרך צינורות מוסתרים.

מקדונלד: את מנסה לפלרטט איתי?

פוביה: ואתה לא רוצה איתי?

מקדונלד: זה נראה כאילו את עושה לי עיניים. אני מגזים?

פוביה: (בפתוס) שים אותי באזיקים!

מקדונלד: אני לא מבין בעניינים כאלה. אני אדם של אישה אחת ונאמן לעבודה.

פוביה: כולם אומרים אותו משפט בנאלי וטיפשי. אתה אומר את זה משום שאתה חש פחד ממני, אתה חש מאוים? ומנסה לשכנע את עצמך שאתה מונוגמי? התפקיד שלך להיות אב ובעל מסור - ומרגיש אסור! (מלטפת קליל את סנטרו) נכון?

מקדונלד: (מתבלבל מעט) כ-כן, נכון, אני מסור ואסור. כאסיר למשפחתי ולא תמיד מרוצה ממה שאני עושה. אני מסתפק במועט, ומבלה מעט. ואת?

פוביה: מה המוטיבציה שלך בחיים?

מקדונלד: להרוג כמה שיותר ג'וקים.

פוביה: (מתקנת) מקקים...
זאת האהבה האמתית שלך?
והנאמנות?

מקדונלד: אולי אני צריך לנסח את זה כך, הנאמנות שלי היא שליטה.

פוביה: באמת?

מקדונלד: אמת באמת.

פוביה: אתה מסוגל לשלוט על עצמך ועל היצרים שלך ועל הרצונות שלך ולעמוד בפני כל פיתוי?

מקדונלד: תראי אדם כמוני שעובד במקצוע הזה, הוא מחוסן לכל דבר.

פוביה: אני רואה שאתה חסון ומחוסן.
אתה רואה בי את השאיפה שלך?

מקדונלד: (מתפלא ומגמגם) אנ-אנ-אני?! מה פתאום!

פוביה: אני רואה את הפנטזיות משתוללות לך בראש.

מקדונלד: (מתחמק ברעדה) אל תסתכלי עלי בצורה כזאת, את עושה לי סחרחורת...

פוביה: אתה בורח מהאמת. למה הרגליים שלך רועדות?

מקדונלד: כי קר, בדרך כלל במזג אוויר כזה אני מתחמם בעבודה.

פוביה: באמת? אתה בלבוש חם ומוגן.

מקדונלד: לקראת ערב מתחיל להחשיך ונעשה קריר יותר, אני סובל בפרקים.

פוביה: (מתפלאת. עושה סיבוב) קריר?! תראה איך אני לבושה ואני בוערת.

{פוביה מועדת בכוונה, ומצליחה להיאחז במקדונלד.
מקדונלד נחלץ לעזרתה ומחבק אותה שלא תיפול ובטעות נוגע לה בחזה.
היא נצמדת אליו עוד יותר.}

מקדונלד: (קפוא בתנוחה עם היד על החזה) תגידי, את שיכורה?

פוביה: לא

מקדונלד: מסוממת?

פוביה: גם לא.

מקדונלד: אז מה את?

פוביה: מצטערת...

מקדונלד: (מתנתק מהשד, קצת מבולבל ולא יודע מה לעשות) אני מצטער.

פוביה: (בתשוקה) אהה...

מקדונלד: מתוך אינסטינקט תפסתי אותך. ונגעתי ב...

פוביה: נהנית?

{מקדונלד שותק}

פוביה: אני אוהבת אינסטינקטים בריאים.

מקדונלד: זה משהו מולד בי. אני אוהב לעזור למי שנופל.

פוביה: אני מרגישה כמו מקקית ענקית שנפלה מלמעלה ישר על הגב, אני הפוכה ועצובה... (בעצב) הצאצאים התבגרו ושלחתי אותם לחופש כדי שיחליטו בעצמם מה הם רוצים לעשות בחייהם.

מקדונלד: (מנחם) זה הפחד שלי. אבל נהגת בשכל, ככה צריך לנהוג כל הורה.

פוביה: זה קשה.

מקדונלד: צריך לדעת מתי לשחרר, את יודעת שאנחנו ההורים עושים את הטעות הזו; חאלס, הילדים התבגרו, ועדיין אנחנו רוצים לשלוט על חייהם מחטטים ורוצים לדעת כל מה שהם עושים... אני אומר לאשתי תני לילדים להתבגר... ת-שח-ר-רי!

פוביה: אתה חכם ומבין, חזק וקצת עדין.

{מקדונלד הולך לכל מיני כיוונים ומרחרח באוויר, עד שלבסוף מגיע אליה.}

מקדונלד: איזה בושם את שמה?

פוביה: מסריח?

מקדונלד: מריח מן...

פוביה: דוחה?

מקדונלד: לא הייתי אומר דוחה.

פוביה: מגעיל!

מקדונלד: יש בו ריח מפיל.

פוביה: בושם חזק מדי?

מקדונלד: מוכר מדי.

{מקדונלד ממחר לענות על כל שאלה שלה.}

פוביה: מבחיל?

מקדונלד: לא מבהיל?

מקדונלד: לא סביל?

מקדונלד: לא אכיל?

מקדונלד: לא רעיל?

מקדונלד: לא מטיל!

מקדונלד: אבל במחשבה שניה? זה גם וגם וגם... יש בו ריח של משהו נוסף, חריף מאוד ומוכר, נמצא פה אצלי בזיכרון.

פוביה: (מצביעה על הביוב) אולי זה משם.

מקדונלד: (הולך ומריח) בחיי, צודקת, זה מהביוב... הנערים עוד פעם פתחו את המכסה. בכל פעם שפותחים את המכסה יוצאים ג'וקים וריח חריף.
(שם לב לחליפת התיקנית שעל הרצפה)
מה זה?

פוביה: (מריחה את החלק) יוצא מהחליפה ריח של מקק.

מקדונלד: זאת חליפת ענק של ג'וק.
(נדהם) היום הסינים מייצרים חיקויים שנראים ממש אמיתיים, עם ריח. אשתי קישטה את כל המרפסת, על קיר שלם בפרחים מפלסטיק שנראים כל כך אמיתיים וריחניים, אפילו הציפורים מתבלבלות ובאות אליהם.

פוביה: אני בכלל לא מופתעת מגודל החליפה.
כשהייתי פעם בתוך הטלוויזיה שמעתי על חוקר שחזר וטען מספר פעמים, שראה תיקן בגודל אדם. ובסוף מה לדעתך קיבל?

מקדונלד: פרס נובל?

פוביה: אשפזו אותו.

מקדונלד: את החוקר?

פוביה: כן.

מקדונלד: ראה ג'וק בגודל אדם?

פוביה: בוא לא נגזים ולא צריך להיבהל.

מקדונלד: להיפך! אני מת לפגוש ג'וק ענק.

פוביה: (מתקנת) מקק, או תיקן. (מצביעה על החלקים) אני מניחה מה שהשיל המקק או המקקית בתוך הביוב, כדי שיאכלו המקקים.

מקדונלד: את יודעת שהם אוכלים הכול?

פוביה: (משחקת כלא יודעת) מה אתה אומר!

מקדונלד: גם את הפלסטיק.

פוביה: מה אתה אומר!?

מקדונלד: אני שונא ג'וקים! אפילו אם הם מזויפים. (מוציא כפפות) קחי, תשתמשי בזה.

פוביה: אבל אתה אומר שזה מפלסטיק.

מקדונלד: יש בהם ריח של ביוב, קחי... ליתר ביטחון... הם מעבירים הרבה מחלות.

{שניהם לובשים את הכפפות חד פעמיים.
תוך כדי הדיאלוג הבא הם מרימים את חלקי המקקית ומשליכים חזרה לביוב.}

פוביה: למה אנשים שונאים מקקים ומחפשים להרוג אותם?

מקדונלד: אני אישית הרגתי מיליונים, שרפתי אותם, התעללתי בהם, תלשתי להם את הרגלים, גזרתי להם את המחוששים, הרעבתי אותם, סגרתי בצנצנת, מה לא עשיתי בהם... רציתי תשובות לשאלות שהעסיקו אותי, מה הדרך הטובה ביותר להרוג אותם? מהי הדרך הטובה ביותר להתגבר עליהם? מה הגודל המקסימלי אליו מקק יכול להגיע? כמה סוגים ישנם? כמה מקק יכול לסבול? אם הייתי חוקר הייתי מנתח את הג'וקים ומחפש את התרופה להישרדות בתנאים קשים.

פוביה: מה נותן לך כל ההרג הזה?

מקדונלד: לפעמים סיפוק.

פוביה: חוץ מסיפוק?

מקדונלד: פרנסה.

פוביה: וחץ מפרנסה?

מקדונלד: כוח! שליטה! שאני אלוהים. כשאני הורג אותם אני מרגיש כאילו הרגתי את השטן וטיהרתי את העולם מיצר הרע. את יודעת שג'וק יכול לחיות בלי ראש מספר ימים. עשיתי את זה פעם וזה באמת נכון, הוא החזיק ארבעה ימים בלי ראש, וזה נקרא שטן!

פוביה: (מתקנת) ראשית אומרים בצורה עדינה מקק או תיקן ולא ג'וק. מה נותן לך כל ההרג?

מקדונלד: מניעת מחלות. תראי, אני רוצח מקקים מקצועי.

פוביה: אמרת שאתה אוהב שליטה.

מקדונלד: תמיד.

פוביה: גם בבית?

מקדונלד: אפשר להגיד עליי, שזאת ההתמכרות שלי, השמחה שלי.

פוביה: מה הכמות הגדולה ביותר שהרגת במכה אחת עד היום?

מקדונלד: פעם התנדבתי לעזור לגברת זקנה לנקות את המחסן שהיה מוזנח כמה שנים טובות. היא התלוננה שבלילות היא לא יכולה לישון, היא שומעת כל מיני רעשים שבאים מהמחסן וביום היא פוחדת להיכנס לשם וגיליתי שם מושבה של ג'וקים... מה אני אגיד לך, עם כל הניסיון והאומץ שלי, פחדתי קצת מכמות כזאת של ג'וקים.

פוביה: (מתקנת) מקקים.

מקדונלד: מיליוני קפסולות ובתוכן ביצים שהנקבות הטילו. מראה מזעזע... כמעט הקאתי מהגועל. יצאתי משם והתחלתי לצעוק לזקנה: "יש כאן מיליארדים של ג'וקים ותיקים מלאים בביצים, הזקנה צעקה לי בחזרה: "תשרוף! תשרוף את בני זונות! ! שלא יישאר מהם זכר!" שרפתי את כל המחסן עם כל הג'וקים וצאצאיהם.

פוביה: (מתקנת) מקקים.

מקדונלד: אני קורא להם ג'וקים, הם לא מספיק יפים להיקרא מקקים.

{מתכוון לרסס לתוך הביוב}

פוביה: חבל לך על חומר הריסוס, כולם כבר עזבו להתיישב במקומות אחרים.

מקדונלד: איך את יודעת?

פוביה: הייתי עדה למראה מרהיב. ראיתי איך הם יוצאים בסדר מופתי קטנים ובוגרים כאחד, הם מיהרו לברוח.

מקדונלד: תמיד כשחושבים שאין! תמיד יש!

פוביה: אתה מודה שאתה רוצח בדם קר.

מקדונלד: אני מטהר בדם קר חרקים.

פוביה: (קוטעת אותו בכעס) מטהר?! אתה רוצח! פושע!!!

מקדונלד: למה את כל כך מגנה עליהם? את איתי או איתם?! כאשר חרקים באים במגע עם המזון, הם מפרישים את הריר שלהם לתוך המזון שמובילים למחלות שונות, ואת עוד יוצאת להגן עליהם!?

פוביה: (בכעס) אתם הגברים רגילים להרוג ללא רחמים ובלי לחשוב פעמיים על הקורבן. נטפלתם למקקים, מה אתם רוצים מהמקקים!?! האם שאלתם את עצמכם פעם אחת מה אתם באמת יודעים על המקקים!?! גם להם יש משפחות... ילדים. שמעת פעם על היכולות שלהם ועל כישורי הסקס שלהם?... אני רק חושבת על זה וכבר מתגרה.

מקדונלד: ג'וק מעורר בך גירוי!?

{מקדונלד מנפח את מכלית הגז כדי ליצור לחץ ולהוציא את הרעל.}

פוביה: (משחקת את החולה) אוי, אני לא מרגישה טוב... יש לי סחרחורת.

מקדונלד: מה קרה!?

פוביה: תפסיק לנפח - זה גורם לי להתייפח.

מקדונלד: (תומך בה לספסל) בואי שבי.

פוביה: (משחקת כאילו הוזה) אל תרסס את הרעל, אני אלרגית...

{מקדונלד מוציא מתיקו בקבוק מים, מרטיב ממחטה ומניח על מצחה להרגיעה.}

מקדונלד: קחי, תשתי.

פוביה: לא, תודה... הרגשתי לרגע כאילו קיבלת את המפתח לבית הקברות.

מקדונלד: זה מהלחץ.

פוביה: (כמו מתוך חיזיון שרה את השיר גורל)

גורל

אָנִי רוֹצֶה לְלַכֵּת לְבֵית מָלוֹן,
לְהִסְתַּכֵּל עַל הַנּוֹף מֵהַחֲלוֹן,

מָה לִי וְלִי?
זֶהוּ גּוֹרְלִי הָאֶפְלוּלִי...

אָקִים שָׁם מְשֻׁפָּחָה חֲדָשָׁה...
וְיָמִים חֲשׂוּכִים עִם הַפְּרָשָׁה.

מָה לִי וְלִי?
זֶהוּ גּוֹרְלִי הָאֶפְלוּלִי...

אֵיזָה גּוֹרֵל מְחַכָּה לִי?
שֶׁל בְּיּוֹב...? נִרְאָה לִי...

מָה לִי וְלִי?
זֶהוּ גּוֹרְלִי הָאֶפְלוּלִי...

אֶת בְּעֵלֵי רִצְחוֹ וְאֵינְנוּ עוֹד,
וְאֵין לִי עִם מִי לְסַעֵד

מָה לִי וְלִי?
זֶהוּ גּוֹרְלִי הָאֶפְלוּלִי...

מקדונלד: (מנחם אותה) כמו שעובר לא יכול לבחור את מינו, כך אנחנו לא

יכולים לקבוע את גורלנו.

{פוביה לפתע פונה אליו ונושקת\נושכת בצוואר.}

מקדונלד: מה זה היה צריך להיות?

פוביה: סתם בא לי... קבל את זה כאות תודה על העזרה.

מקדונלד: למה בצוואר? למה לא בשפתיים?

פוביה: כי זה המקום הכי מיוחד ואהוב עליי.

בטי שכנתו של מקדונלד מופיעה ברקע.

תמונה 3

בטי, אישה מלאה עטופה בחליפת הגנה נגד רעלים. נראית מגוחכת. בידה האחת פנס ובשנייה מכלית ספריי. נכנסת כמי שאחת באה לקרב.

מקדונלד: או שלום גברת מגונדרת, מאיזו חברה את?

בטי: אני לא מחברה ולא חברה שלך!

מקדונלד: מה את עושה כאן ועוד בחליפת? (צוחק עליה) באת לרסס במקומי?

בטי: כבר שכחת מי הזמין אותך? באתי לוודא שאתה לא מחפף.

מקדונלד: (צוחק) את נראית כאילו שאת יוצאת לקרב.

בטי: קרב הגנה. ומי זאת?!

פוביה: מי את?!

בטי: (בגאווה) אני הזעקתי אותך, (מחוסר ברירה) אחרת מישהו אחר היה בא בעוד יומיים שלושה.

מקדונלד: תכירי את השכנה שלא מחמיצה שום אירוע, מחלקת תברואה בכבודה ובעצמה, מיוחדת ששומרת על פחי האשפה שזרים לא יזרקו את אשפתם לפח של הבניין. את רואה? היא באה עם הפנס ביד אחת ובשנייה ספריי לבדוק כל פינה.

מקדונלד: בשביל מה הספריי אם יש לי חומר חזק יותר?

בטי: להגנה עצמית!

מקדונלד: (מציג לפוביה) זאת בטי המלשינה, היא יודעת מי חדש בסביבה, מי עושה מניפולציה, וכל האינפורמציה – אצלה. שרת הפנים - והחוץ. צועקת על כולם, ובעיקר על בעלה. לבעלה היא קוראת "אבא", "אבא בוא לכאן, אבא תפתח את הברז... תוריד את הזבל." בעלה כבר שכח איך קוראים לו, והוא מציג את עצמו בשם "אבא".

פוביה מושיטה יד לחוץ.

בטי מושיטה בהיסוס, וברגע האחרון נמנעת.

פוביה: אני אוהבת להכיר אנשים כמוך.

בטי: (למקדונלד) למה פתחת פה עלי בפני זרה?!

מקדונלד: אנחנו לא מסתדרים, תמיד רבים.

בטי: ומה לך ולמגונדרת שאתה מתרועע איתה? ומה עם אישתך? יודעת?

מקדונלד: זה בכלל לא מה שאת חושבת.

בטי: ומה אני חושבת?

מקדונלד: את מתחילה לבנות מגדל של ספקולציות. הבחורה הזאת בצרות.

בטי: בחורות יפות תמיד מכניסות לצרות!

אני רואה שאתה מחפש הזדמנות להסתבך עוד יותר עם אישתך.

מקדונלד: דיברנו על ג'וקים.

פוביה: (מתקנת) מקקים.

בטי: ברור, כי המוח שלך מוגבל רק לג'וקים.

{מקדונלד מגרד את צווארו.}

בטי: (בציניות) כי על מה אפשר לדבר ליד ביוב אם לא על ג'וקים, (מצביעה עליהם) ומין?

פוביה: (בתקיפות) מקקים! או תיקנים!

בטי: אני רוצה להגיד ג'וקים! כי גם אני כמו השכן הצבוע הזה, יש לנו שנאה גדולה לג'וקים!

פוביה: ואתם שונאים אחת את השני בגלל המקקים?

בטי: זה הדבר היחידי שאנחנו אוהבים.
(למקדונלד) אגב, אני צריכה מדביר דחוף בתוך הדירה שלי!

מקדונלד: אני לא נכנס אלייך.

בטי: לפחות תבוא תראה ותגיד על מי אתה ממליץ.

מקדונלד: (לפוביה) להיכנס אליה יותר גרוע מלשאוף גז מסריח.
(לבטי) אני לא נכנס לפצצת סירחון!

בטי: (מוסרת למקדונלד את כרטיס הביקור) לפחות תגיד מה דעתך עליהם?

מקדונלד: (קורא) "אנחנו חברה מקצועית, לא מרססת יותר מדי, אנחנו משתמשים בחומר דמוי שעווה שהוא לא רעיל לבני אדם או לחיות מחמד..."

פוביה: אף אחד לא יכול לגבור על המקקים. ברגע שהם חשים חומר חדשני, הגוף שלהם מתחיל לעבוד על פיתוח מנגנון הגנה טבעי חדש. לא יעזור לכם כלום! אתם שולחים כבש לטרוף נמר.

בטי: אל תנסו להעביר נושא. אני סקרנית מה עשיתם זה לזו על הספסל? אני אספר מה שראיתי וזה לא יהיה תיאור כל כך נעים.

פוביה: (להכעיס) התמזמזנו ועשינו א-ה-בה! דחף ידיים לשדיים.

מקדונלד: (לפוביה בכעס) תפסיקי עם זה! היא עוד תחשוב שאת רצינית.
(לבטי) סתם התלוצצנו!
(כמתנצל) הילדים שלה נטשו אותה... בכתה, בכתה, בכתה ונתתי לה טישו לנגב את הדמעות. ישבתי לידיה להרגיע עד שנרגעה.

בטי: ישבת או הִשְׁתַּעֲנַתְּ (! נשענת) עליה להרגיע אותה, בעצם מה זה משנה? הרגעת אותה? עכשיו שניכם רגועים? ... יפה.
מעכשיו הביצים שלך בידיים שלי. אמרתי לך שיבוא יום ותשלם על המעשים הרעים שעשית לי כל השנים? הנה הגיע היום!

{מקדונלד מגרד את צווארו ואת ידיו במרץ.}

פוביה: אנחנו בעלי המקום, באנו לפניכם ונשרוד אחריכם! למרות כל הפצצות שלכם! אתם אומללים בעולם הזה.
פצצות אטום יחסלו אתכם - ואנחנו נצחק עליכם!

בטי: על מה את מדברת? **(למקדונלד)** מה היא מברברת?
(מאיימת עליו) אתה תהיה אומלל אצלי... תתבייש לך, עם זונת רחוב?
ליד ג'ורה? עד לאן התדרדרת?!

מקדונלד: **(לבטי)** הביטחון שלך הוא חוסר הביטחון שלך.

פוביה: את אישה קנאית משחקת במשחק חתרני ומלוכלך שהורס מערכת יחסים והופכת לשנואה, את שונאת את כולם, ואני לא מתפלאת שהוא שונא אותך. אם היית מסתכלת על עצמך בראי, תאמיני לי שגם את היית שונאת אֶת מי שאת רואה! מתי בעלך הביא לך אורגזמה?

{מקדונלד מגרד את כל גופו חזק יותר.
פוביה הולכת אליו נוגעת בצווארו, ממשיכה לפתח הביוב ונושמת את ריח הביוב כנושמת בושם בהנאה.}

בטי: למה אתה לא מרסס?!

מקדונלד: **(בטשטוש קל. ובתנועת חשיבה)** עוד מעט, יש זמן.

בטי: אתה חושב לאט מדי. **(מצביעה על פוביה)** אתה תקוע אחרי משאית הזבל הזאת שיוצרת פקק מאחור ומעכבת את התנועה מלזרום.

מקדונלד: אמרתי לך, עוד מעט!!!

בטי: מתי זה עוד מעט?!

מקדונלד: מיד, נודניקית!

בטי: כל מה שראיתי בזמן קצר, יגיע לאשתך ובגדול!

מקדונלד: אני כמו כל גבר לא יכול לעמוד בפני יופי אלוהי.
(לפוביה) בשנה הראשונה אשתי ואני פיתחנו רגשות והיה לנו סקס מדהים שנמשך יותר זמן מאשר אצל הג'ו...- המקקים. אחר כך התחילה

הרמת דגלים אדומים; "אני מזהירה אותך אם לא תעשה ככה וככה - אין יותר סקס ואני מחרימה אותך!" והתחילה להשתמש בסקס בשיטת המקל וגזר.

בטי: וזאת צריכה להיות סיבה לראות מרחוק את שניכם חבוקים ועושים...?
(מסמנת בידיה על קיום יחסי מין)

מקדונלד: (לבטי) הסברתי לך שזה לא מה שאת ראית...
(מגרד את צווארו ואת גופו) אני לא צריך לדווח על כל מהלך שלי בחיים... כשאני הולך לשטוף מכונית אני מדווח לך?

בטי: את זה כל הגברים אומרים; מה שראיתי עכשיו, ראיתי בגידה באשתך, והיא תאמין לי! כי ככה זה אצל נשים, ברגע שהן שומעות על בגידה – ישר מאמינות.

מקדונלד: כי את מטומטמת! (מתגרד) מה שעשיתי...

בטי: (קוטעת אותו) ...אני מבינה את הצורך לראות נשים אחרות. תבקש מדולי אשתך אולי היא תבין ותאפשר לך לרעות בשדות זרים. כמו שאשתו של ברוך, לא אהבה מין, ושכנעה אותו ללכת לשכב עם אחרת, (מחקה) "לך אחרת מה אתה רוצה ממני? לא אכפת לי שתלך אפילו לזונה" ואחרי שהוא הלך ושכב עם מישהי, אשתו זרקה אותו, וקראה לו "בוגד"!

מקדונלד: (קצת מטושטש) אשתי דולי מתלוננת שהפסקתי לאהוב אותה ולא שואלת אותי למה!?

בטי: וזה נכון.

מקדונלד: נכון שזה נכון, כי לה יש חוסר ביטחון שלה, היא אישה קנאית שחיה בסיוט שלה.

בטי: יש לך בעיה ואתה צריך לקבל עזרה. (אוחזת בגסות) פה במפסעה...!

מקדונלד: את פשוט לא מקשיבה לי!
(מתגרד) לכי להלשין, אין לי יותר ממה לפחד!

{מקדונלד מתחיל את הטרנספורמציה למקק}

בטי: אתמול הבטחת לה כל כך הרבה הבטחות רק כדי לבגוד בה אחרי יום?

מקדונלד: ככה היא ספרה לך?

בטי: אני רואה מה קורה לך עכשיו. (בלחש) עם הזונה הזאת!

פוביה: לזונה הזאת יש מחושים שהיא יכולה לחוש בהם הכול.

מקדונלד: (לבטי) לעזאזל איתך, יש לי קשרים במעיים בגללך...

בטי: למה אתה מתגרד?

מקדונלד: כנראה עקץ אותי יתוש.

בטי: (צוחקת) המדביר נעקץ חחח...

תראה לי את הצוואר?

{מקדונלד מראה לה את הצוואר.}

בטי: מה זה צריך להיות?

מקדונלד: מה, מה את רואה?

בטי: גידול קשיח.

מקדונלד: גידול או עקיצה?

בטי: גידול קשיח.

{בטי נוקשת על צווארו. נשמעים קולות נקישות.}

מקדונלד: (מסתובב לכיוון פוביה שבפתח הבויב) בואי תסתכלי מה יש לי.

פוביה: (ממקומה ובקלילות) נשיקה ממני.

מקדונלד: מה את עושה שם?! צאי משם מהר, המקום מזהם!

פוביה: מתבשמת... ההתנהגות שאתם מגלים כלפי המקקים הוא כעס בלתי מוצדק; שנאה קיצונית, הם מכניסים אתכם לדיכאונות, חרדות וחוסר רצון להתגבר על יצר ההרג. כל אלה הן תכונות קלאסיות של הפרעת אישיות גבולית.

בטי: (עוד יותר בלחש למקדונלד) לא נראה לך שההתנהגות שלה מוזרה?
תסתכל עליה איך היא נהנית להיות בתוך ביוב... היא מאוד מזכירה...
(לוחשת באוזן) ג'וק!

מקדונלד: (לוחש) רק לפני כמה רגעים הייתי נלהב להרוג כל מקק, ועכשיו הגעתי למסקנה, שמקקים, מגעילים ככל שיהיו, הם חלק מהחיים, ולדעתי אם קיימים מקקים בבית, (מצביע על בטי) סימן שיש משהו שמושך אותם. אף אחד מהחרקים אינו הורס את כדור הארץ, מלבד הנבלות הכי גדולים שהם בני האדם, כמוני.

פוביה: (מתוך הביוב) כל הכבוד מקי (קיצור של מקדונלד) החוזק של המקקים הוא בחולשה שלהם.

בטי: קדימה תרסס אותה! מה אתה עומד וחושב כמו גולם!?

פוביה: את יכולה להוביל סוס לשוקת אבל את לא יכולה להכריח אותו לשתות.

בטי: (לוחשת למקדונלד) היא מסריחה...

פוביה: שומעת אותך כמו רמקול.

{פוביה קופצת החוצה מהביוב.
נשמעים רעשים של מי ביוב מתקרבים.}

פוביה: ביג-מק, בוא מהר, מגיעים זרמים של מים לכאן.

{מקדונלד ובטי ממהרים לסגור את פתח הביוב. לאחר הסגירה, (יוצאים מעט מים מחריצי הביוב.) פוביה נצמדת למקדונלד ומתחככת בגופו.}

מקדונלד: החלטתי שאני לא חוזר הלילה. אני אשאר בחוץ לבלות את הלילה לפגוש אנשים לא מוכרים ליצור קשר חברי עם יצורים בלתי שגרתיים.

בטי: אתה רואה מה היא עשתה לך?

פוביה: (מתקרבת לבטי) את יודעת מה הבעיה שלך?

בטי: (מאיימת בתרסיס על פוביה) אל תתקרבי אליי יותר מד"י.

{פוביה עוצרת.}

בטי: תגידי משם מה הבעיה שלי.

פוביה: אצלך הכול כל כך מסובך, אפילו הפחד שלך מפחד מהפחד.

בטי: זונת רחוב שמזדיינת בביובים!

פוביה: אנחנו אולי אורחים לא מוזמנים אצלכם בבית, אבל אנחנו קבועים ורצויים בעולם, ואת יודעת גברת בטי, אגלה לך סוד קטן שכדאי לך ללמוד ממקקית(!) כמוני. ההישרדות שלנו נמצאת בגן, כי אנחנו יודעים להתחפר בביובים בתעלות ולהריח מישהו מתקרב ואנחנו בורחים. וזה הסוד שלנו. לברוח, והעיקר להימנע מקרב ממגע.

מקדונלד: (פונה לפוביה כמכה על חטא) פעם מתוך עכבר המחשב שלי יצא מקק קטנצ'יק וחמוד, הרגתי אותו. ועכשיו אני חושב למה? למה?! למה הייתי צריך להרוג חמוד כזה? עכשיו אני מתחרט על הטעויות האיומות שעשיתי. הם לא באו לפגוע בי, כי בסופו של דבר הם אלה מפחדים ממני! ומתברר שרובם הגדול בכלל מעדיף שלא לחיות בקרבתנו.

פוביה: את רואה איזה שינוי חל בו?

בטי: הכול לאשתך!

מקדונלד: תעבירי לאשתי מסר חשוב. אני לא חוזר הביתה!

בטי: למה לא?!

מקדונלד: ככה.

בטי: למה ככה?

מקדונלד: אני איתה סיימתי!

בטי: אוי, כמה חבל. אתגעגע.

מקדונלד: לרכילות!

{פוביה מפלרטטת עם מקדונלד ודוחפת אותו לכיוון פתח הביוב וכמעט לא מאפשרת לו לדבר. תוך כדי מקדונלד מסיר את מכסה הביוב, דוחף את ידיו לתוך הביוב ומאחר יותר הוא מוציא אותן כידיים של מקק.}

פוביה: (לוחשת) בוא אליי, מקקון אהובי!

מקדונלד: השכנה הרעה אומרת לי שהיא תמחק אותי מכדור הארץ.

לבטי מתחילה לרסס את שניהם אך זה לא משפיע עליהם. הם מתפצלים, מקדונלד מאחור פוביה שולחת את זרועה המקקית והחדה, דוקר את בטי. בטי כואבת נדחפת לתוך הביוב. פוביה ומקדונלד עומדים ומקשקשים בידיהם משמחה. מתוך הביוב נשמעים קולותיה של בטי במאבק על חייה. בינתיים למקדונלד נושר חלק מהבגד ונחשף חלק מגופו שהפך למקק, תוך כדי שהם שרים את השיר על מין, הם מקיימים מגע מיני מקקי בתנועה ריקודי משעשעת. כורעים על ארבע ומצמידים את אחוריהם זה לזו ומתחילים להסתובב וללכת לכל מיני כיוונים, צמודים ושרים.

(שרים בדואט את השיר.)

סְקִס עַל הָאֵשׁ

סְקִס עַל הָאֵשׁ,
זֶה מָה נְשִׁישׁ כְּנִשְׁאָנִי מְתַרְגֵּשׁ
הַבֵּאתָ לִי כָאֵב שֶׁל שְׂמֻחָה וְדַמְעוֹת,
אֶפְשָׁר לְחַיּוֹת אֶת חַיֵּי בְּשִׁתִּי מְשֻׁפָּחוֹת.

אֲנַחְנוּ נִשְׁנֶה אֶת מְהַלְּךְ הַהִיסְטוֹרִיָּה
נְעוֹרֵר הַשְּׂרָאָה, אֶהְבָּה וּבְלִי טְרִיטוֹרִיָּה.

כְּאֶשֶׁר אֶהְיֶה בְּחוּץ... לְבַד חֲשׂוּפָה...
אֲנִי אֶהְיֶה שָׁם בְּשִׁבְלֶיךָ לִיד הָאֲשֻׁפָּה.
אֶבֶל בְּקֶרֶב יִהְיֶה חֲשׂוּף
נִזְחַל בְּיַחַד אֶל תוֹךְ הַכּוֹף.

אֲנַחְנוּ נִשְׁנֶה אֶת מְהַלְּךְ הַהִיסְטוֹרִיָּה
נְעוֹרֵר הַשְּׂרָאָה, אֶהְבָּה וּבְלִי טְרִיטוֹרִיָּה.

בְּעוֹלָם הַקְּטָנִטָּן הַזֶּה,
חַיֵּי הָאֶהְבָּה כְּמוֹ כּוֹתֶרֶת בְּסֶרֶט שְׂכַפָּה
מָה הִיא מְקַקִּית מוֹדֶרְנִית?
עוֹשֶׂה סְקִס מְלִפְנֵי וְאַחֲרָנִית.

אֲנַחְנוּ נִשְׁנֶה אֶת מְהַלְּךְ הַהִיסְטוֹרִיָּה
נְעוֹרֵר הַשְּׂרָאָה, אֶהְבָּה וּבְלִי טְרִיטוֹרִיָּה.

חולם להיות שם בְּשִׁבְלִיךָ
 אָנִי לוֹמְדֵת מִמֶּךָ
 אֲנַחְנוּ מְשַׁחֲקִים מְשַׁחֲקֵי אֶהְבָּה,
 אַתָּה חָיֵב לְדַעַת אֶת אֲשֶׁר הִלְהָבָה...

אֲנַחְנוּ נִשְׁנָה אֶת מִהְלֵךְ הַהִיסְטוֹרִיָּה
 בְּעוֹרֵר הַשְּׂרָאָה אֶהְבָּה וּבְלִי טְרִיטוֹרִיָּה...

**}מרחוק שומעים את קולו של מקוני.
 האקט המיני ממשיך.}**

מְקוֹנִי: אימא, אימא, אימא...

פּוֹבִיָּה: מְקוֹנִי?

מְקוֹנִי: כן.

פּוֹבִיָּה: מה קרה?

מְקוֹנִי: תראי.

פּוֹבִיָּה: איפה אתה?

מְקוֹנִי: תראי! אני ג'וק גדול.

פּוֹבִיָּה: לא יפה להגיד ג'וק...

**מְקוֹנִי: להפך, צריך להגיד ג'וק, גיליתי שהמילה הזאת מגעילה ומרתיעה
 אנשים.**

(פתאום שם לב) אמא, מה את עושה!?

פּוֹבִיָּה: אתה רואה? עכשיו אני ומקי משבחים את הגזע.

מְקוֹנִי: הוא יהיה האבא שלנו?

**פּוֹבִיָּה: הוא שרירי עם גנים חסונים כוחות מגוונים מאוד, עם כוח וידע
 שהתחברו יחדיו.**

{מקדונלד מפגין את שריריו תוך כדי האקט המיני שנעשה בצורה משעשעת.}

מְקוֹנִי: גם אני רוצה להיות כמוך.

מקדונלד: על זה צריך עבודה קשה ומשמעת.

מְקוֹנִי: (בהתרגשות קורא בקול) אימא, מומוֹנִי בהריון.

{מקדונלד ופוביה קופאים במקום.}

מְקוֹנִי: (פונה למומוֹנִי שעומדת בצד) מומוֹנִי בואי יפה שלי, בואי אל תתביישי, זה טבעי לראות ג'וקים מג'ק'ק'קים(!).

{מקדונלד ופוביה עוצרים את האקט המיני.}

פוביה: מזל טוב, עכשיו אני אהיה גם אימא וגם סבתא.

מְקוֹנִי: מאז שמומוֹנִי בהריון, היא נעשתה עוד יותר ביישנית... תגידי שלום.

מומוֹנִי: (בקול ביישני) שלום.

מקדונלד: ...זה טבעי בשלב מסוים להיות ביישן. הגזע שלנו יתבע זכויות ושליטה באמצעות קידום ללא אפליה.

פוביה: אבא מקי, תכיר מקוני ומומוני.

{מתקיים מעין מפגש היכרות בנפנוף הידיים והמחوشים.}

מקדונלד: אם וכאשר אתם הצעירים תזדקקו לנו להישרדות, תמיד נהיה שם בשבילכם. ככל שתתבגרו ותגדלו יותר, התמיכה שלנו בכם תגדל. בחיי הקודמים הייתי נוגס את העור הפנימי שבחלל הפה עד לנקודה שבה הייתי מדמם, והסיבה? הערות אגרסיביות מצידה של אשתי. היום שמח לי בפה ואני נהנה מכל רגע.

מְקוֹנִי: אבא, אני יכול לקרוא לך אבא?

מקדונלד: בשבילי זאת תהיה מחמאה גדולה.

מְקוֹנִי: תלמד אותי היאבקות.

מקדונלד: למה לא? בהזדמנות.

מקוני: ועכשיו אין לך זמן בשבילי?

מקדונלד: בוא עמוד ככה יציב, ותתחיל להכות...

מקדונלד ומקוני רק מתחילים בשיעור ההאבקות, מתוך הביוב נשמעים קולותיהם של מקקים רבים שהולכים ומתקרבים. בטי יוצאת מתוך הביוב כמקקית, הולכת ישר לתקוף את פוביה. קרב אלים מתנהל ביניהן, עד שמקי (מקדונלד) תופס ומפיל את בטי על גבה.

מקדונלד: (עומד מעל בטי) את נכנעת או שאני עורף לך את הראש שלך?

בטי: אתה עוד תשמע ממני.

מקדונלד: את עוד מעיזה לאיים עליי?!

מקוני: (בביטחון) את לא במצב לאיים! אני מציע לך לקום וללכת כי אם אני אתערב – סופך יתקרב!

מקדונלד: (סוטר ללבטי כמה סטירות) אני רואה שאת רוצה להסתובב במושבה שבוע ימים בלי ראש!

{מרחוק נשמעים קולותיהם של מקקים קטנים מתוך הביוב.}

קולות: (מתוך הביוב) בבקשה אל תהרוג את המנהיגה שלנו.

מקוני: עצור!

{כולם קופאים.}

מקוני: המנהיגה בטי. אני מציע לך ללכת לשלום, מריבות בין שכנים ומלחמות מיותרות יעלמו. תני לי לחיצת יד.

בטי: לך לעזאזל אתה אימא שלך והשכן הצבוע.

מקדונלד: אני רואה שהרוע לא עזב אותך גם כמקקית.

מקוני: אבא ביג-מק, תשאיר אותה על הגב, זה יהיה עיני ארוך לפני המוות!

{בטי על הגב מפרפרת.}

מקדונלד: יש לי רעיון מעניין לעיני. (מביא את הריסוס ומרסס עליה קצת) את רוצה שארוקן את כל החומר עליך?!

בטי: (מתחננת על חייה) ביג-מק אני מתחננת... בסדר, הקרב הסתיים, אני מתחננת על חיי ומבקשת שלא תשמיד אותי ואת העם שלי...

מקדונלד: בסכסוך הבא, אני אערוף לך את הראש! עופי מפה לפני שתהיי פגר
בכל הגלגולים!

{מקדונלד בועט בה, היא מתהפכת ובורחת לביוב.}

בטי: (לפני שהיא נעלמת) אתם תולדה של חרק מגעיל!...

{מקדונלד צוחק, מרסס לתוך הביוב וסוגר אותו.}

מקדונלד: (בתנועת ניצחון) קדימה לצילום היסטורי!

כולם עומדים כגיבורים ליד פתח הביוב לצילום היסטורי.
פלאשים של מצלמות.
אור יורד.

סוף.